

Lítið »genialt« alternativ

SAMBANDSFORMAÐURIN
leggur í seinastu Dimmu upp til
nýval.

HETTA er tað, fólk vilja, sigur
hann, umframt at hetta eisini
mátti verið tað einasta rætta hjá
øllum flokkum, uttan samband-
inum, nú teir allir so dyggiliga
hava spælt fallit og forkomið
føroyska frælsinum.

LØGIÐ skuldi tað verið, um ikki
sambandið, sum jú blakaði frá
sær í landsins stýri og alt síðan
hefur fráskrivað sær alla á-
byrgd fyri landsins standi, ikki
skuldi komið toluliga burtur úr
einum lögtingsvali. Kanska eis-
ini fólkaflokkurin, sum við sín-
um sambandslíknandi politikki,
eisini grýtti frá sær – við við-
agitnu »deponeraðu uppsøgn-
ini«, sum sjálvsagt ikki kundi liv-
ast við – tá mest leikaði á.

AT »hin« føroyski stjórnar-
møguleikin bara skal vera at
finna millum hesar flokkar – og
bert hjá sambandinum, sum

sambandsformaðurin vil vera
við, fær hann tó ilt við at fáa
Føroya fólk at trúgva.

AT føroyingar í lötuni eru »mó-
ari« enn kanska nakrantíð av
føroyskum politikki og harvið
eisini politikarum – eisini sam-
bandspolitakarum – er einki at
ivast í. Sostatt heldur ikki, at val-
luttøkan avgjørt hevði verið
minni enn vant.

Í sjálvum sær er hetta ikki besta
grundarlag fyri vali fyri nakran
flokk og avgjørt ikki fyri sam-
felagið, sum við einum vali skal
fáa sannastu møguligu at-
kvøðumyndina fyri besta skili at
koma politiskt viðari.

SAMBANDIÐ kastar ikki bara
javnaðarflokkinum, men Fø-
roya fólk fyri, at heili tiggju javn-
aðarfólk komu á ting seinast.
Men góða sambandið, hetta
var fólksins vilji – og eisini tit
kunðu verið við í einum eftir
tykkara tykki betri landsstýris-
samstarvi, um bert tit torðu ella
vildu. Men at sambandið visti,
hvussu stóðan var, kann ikki
takast frá teimum og tí var held-
ur eingin hugur aftur at taka við
ábyrgd.

LIKA so fávitskut sum tað er at
halda, at føroyski veljarin hevur
gloymt hetta bragd samband-
sins, er tað at halda, at veljarin
veruliga fer at geva øllum øðr-
um flokkum enn sambandinum
skuldina fyri ta støðu, samfe-
lagið nú er í – ta støðu sam-
bandið, sum einasti flokkur, ikki
vil kenna sær ábyrgd av.

VIÐ hesum frískliga í minni átti
eitt møguligt valúrslit at verið
eins ivasamt fyri sambandið
sum fyri aðrar flokkar, tí vit ivast
onga løtu í, at Skilagóðu sam-
bandsveljararnir eins og aðrir
fyrst og fremst velja fyri at fáa
politiska ávirkan og harvið á-
byrgd.

SEINAST fingur teir hvørki, og
ábyrgdina av tí undanfarna –
eisini tí toluliga, teir vóru við til,
eitt nú saman við javnaðar-
flokkinum í síni tíð, skulu teir
sambært verandi sambands-
leiðslu eisini fráskriva sær.

TÁ so er ber til at halda, at ynski
um val minni stendst av áhuga
fyri ábyrgd, men heldur av út-
litinum til einhvønn lötuvinning,
so lítill hann annars kann vera.

Í so máta er tað helst í lagi við
vali, men bert í so máta, tí sum
er hava vit hvørki skundir ella
ráðini til eitt val, tí líkamikið úr-
slitið er samfelagsorkan og po-
litisku móguleikar okkara at
broyta lítið hugaligu gongdina
so mikið avmarkaðir í eina rúma
tíð, at tað neyvan verða vallyfti –
so vælmeint tey annars eru,
sambandsk ella onnur – sum í
verki fara at skunda munandi
undir nakra føroyska endur-
reisn.

TAÐ, vit kundu »ugga« vón-
sviknu sambands- og aðrar
veljarar við, var fyrst og fremst
betri politiskur vilji millum okk-
ara valdu til at samstarva um
dagsins vandamál og um set-
ningin fyri einum betri Føroyum,
tá tað ringasta einaferð er av-
hasað.

VÓNINA um eina framtíð hava
vit hóast alt enn – helst eina í
skilagóðum samstarvi við aðrar
flokkar um landsins og fólksins
besta – sjálvsagt eisini einum
sambandsflokki, fúsum til á-
byrgd.

Lesarabrøv

Blaðstjóri Dimmalættingar átti at verið betri farin

Tað munnu vera fleiri enn eg,
sum lögdu til merkis lesarar-
brævið í Dimmalætting sein-
asta leygardag við yvirskriftini
»Til religiøsar fanatikarar«
undir dulnevni EJD.

Fyri mongum árum síðani
tók ein eldri skilamaður so-
leisist til, at »Dimmalætting
hefur altíð dugað at verið á-

gangandi uppá ein hampuligan
máta«.

Seinastu tíðina hava tvey
foreldur tikið til máls móti
frálæritilfari, sum tey høvdu
gjøgnumgingið, og tey ikki
hildu hóska skulabørnum.

Stór mannfjöld í landi okk-
ara tekur undir við hesum
hjúnum, men føroyingurin er

vanliga tigandi, tá hann átti at
talað.

Frisinni í morali, eftirgev-
andi barnauppalping, og at
»loyvi er til alt«, hevur avgjørt
ikki verið landi okkara til
nakran bata – tvørturímóti.

At hetta er vordíð ein liður í
okkara mentan, sýnir eisini
greitt, hvussu dyggiliga okkara

mentan er avlagd.

»Ágangandi« framferð
Dimmalættingar fór í hesum
føri út um alla »hampulig-
heit«. – At blaðstjóriin letur eitt
tilíkt lesarabræv sleppa í-
gjøgnum uttan brævskrivarans
fulla navn, er blaðstjóranum til
litlan sóma.

Jógvan við Keldu

Arbeiði

Alt arbeiði so sum havaarbeiði, út-
greystur, planering o.a. verður gjørt.

Tlf. 14384

Um at sigla vandasigling

Nú fóru aftur 550 milliónir úr
landskassanum til bankarnar.
Um tað verður brúk fyri meira,
so hava vit hoyrt, at tað verða
funnir úrvegir fyri tí eisini. Al-
menna skuldin økist við risa-
ferð!

Eini 100 fólk verða uppsøgd
í bankunum, nú teir leggja
saman, Fiskasølan setir sína
arbeiðsmegi niður móti helm-

inginum. Postverkið sigur
tiggjutals fólku upp. Aðrar
fyrirtøkur royna at fóta sær við
at sigla fólk upp. Arbeiðsloys-
ið økist við risaferð!

»Nú sig, hvat ger tingið?«
vart eina ferð spurt

Tað tykst ikki at hava nakað
við lögtingið at gera, um al-
menna skuldin økist so skjótt,

at vit vita ikki reidiliga, um tað
nú vóru nakrar hundrad mill-
ónir, sum komu afturat hesa-
ferð, ella um tað var ein milli-
ard ella so. Um arbeiðsloysið
økist við nækrum hundrad (ella
kanska tað var túsund?). Ja,
hugsu vit, tað er so nógv, at vit
fylgja ikki reidiliga við longur.
Nei, men tað ger lögtingið
heldur ikki!!!!

Hvussu gera sjómenn?

Eg havi verið til skips nøkur og
tjúgu ár. Tað er nógv leingi til at
vita, hvussu sjómenn gera, tá
ið teir koma út fyri nøkrum ál-
varsligum ella vandamiklum.
Teir seta seg ikki niður at biða
til vanlukkan er av, og fara so at
kanna, hvussu stór hon var,
ella hvør hevði skyldina. Nei,
tað, sum eg havi sæð, er, at tað

verður rópt á tann, sum einki
ger, tó at gera nakað, tí um
einki verður gjørt, so hendur
vanlukkan. Min roynd er eis-
ini, at tað enná er betri at gera,
og í einari torføri støðu kann
tað verða óbótligt at biða eftir,
hvussu ein kann loysa trupul-
leikarnar á allarbesta hátt, í-
staðin fyri at gera nakað, tí tá
ið tú hevur funnið út av, hvussu
best er at loysa trupulleikan, er
skaðin helst longu hendur.

Min roynd frá skipi er eisini,
at tað er nógv mikið at kalla á ein
mann við vanligari rødd. Hann
ger arbeiðið eins væl, um tað
ikki verður rópt á hann. Eru
líkindini ring, so verður rópt
harðari. Stendur ein sjógvur til
at brota inn yvir skipið, og
onkur stendur fyri, sum ikki
veit av, verður rópt so hart, ein
orkar.

Hvussu ger lögtingið?

Hví verður einki gjørt í lög-
tinginum, nú brotið hálvir inn

yvir skipið, og kann hava
nógvar við sær? Eru ov fáir
sjómenn í tinginum? Lands-
stýrið sigur, at stóðan er ál-
varslig, men tey vóna tað besta.
Hevur eingin av landsstýris-
manningini roynt, hvat tað vils
iga at gera eitt skip sjóklárt til
vandasigling ella nakað, sum
líkast tí til tess, at um ikki alt
kann bjargast innanborða, so
tá sum mest av tí?

Vandasigling av
ringasta slag

Eg eri ikki vanur at rópa hart,
hvørki um borð á skipi ella í
lögtinginum, heldur ikki ógv-
isluga skringing í bløðunum.

Tað eru fáir mánaðir ímill-
um, hvørja ferð almenna
skuldin økist við einari milli-
ard afturat. Tað eru fáir má-
naðir ímillum, at arbeiðsloysið
økist við túsund afturat. Kann
hetta ikki metast við vanda-
sigling av ringasta slag! Tírópi
eg.

Olaf Olsen